

vil staa op her under Finanslovbehandlingen — hvis det er muligt, at han kan komme derud, inden den slutter, hvad han jo rigtignok ikke vil kunne, hvis den slutter i Dag — og gøre en Undskyldning for det stærke Angreb, fordi han er ført paa Vildspor, maaske af en eller anden Arkitekt, som er hans Bagmand. Naar man har en Bagmand, har man en Pligt til at undersøge, om hans Fremstilling er rigtig, inden man fører en saadan Kritik frem.

Det ærede Medlem taler først om, at Præstens Værelse har Vinduer mod Nord; det har Vinduer mod Vest. Han taler om, at Spisekammeret ligger mod Syd. Det er rigtigt, men der er intet Vindue. Han taler om, at der er saadanne Konstruktionsfejl, at det er umuligt at opføre Bygningen. Han taler om, at der er en 3½ Alen lang Gang, kun 1 Alen bred. Den findes ikke. Han taler om et Vindue ved Trappen, som fører op til Konfirmandstuen. Det findes heller ikke. I det hele taget var der saa mange Uhyrligheder i det ærede Medlems Fremstilling, at jeg ikke kan forstaa, han har ført dette frem her uden at undersøge, om det passer.

Ulsø nye Præstegaard er ikke tegnet af mig, men af en kendt Bygmester fra Stevns. Jeg har selvfølgelig mit Ansvar, fordi jeg har anbefalet denne Tegning til Godkendelse af Ministeriet. Der kan være Forhold, som kunde være bedre, det er givet — i en hvilken som helst Tegning kan man trække Ting frem, der kan kritiseres —, men man maa tage Byggepladsen i Betragtning, som den er, og naar Menighedsraadet selv betaler hver Øre, maa de Ting, de fører frem, dog finde Ørenlyd, de maa da ogsaa have Lov til at snakke med. Byggepladsen ligger Syd for Landevejen, og Menighedsraadet ønskede at faa Bygningen lagt saaledes, at der var Plads til en eventuel Avlsbygning til de 10 Tdr. Land, en Avlsbygning, som ikke bliver bygget for Øjeblikket, men derfor skulde Pladsen alligevel være der. Det ønskede med andre Ord at faa Plads til en Gaard og ønskede derfor at faa Gavlen lagt ud mod Landevejen. Nu er det givet, at naar vi skal have Gavlen lagt ud mod Landevejen, kan der fremkomme Forhold, som kan være mindre heldige, thi Menighedsraadet ønskede absolut ikke at faa Køkken og Spisekammer lagt op imod Landevejen, hvor man kommer, naar man skal ind i Præstegaarden. De ønskede at faa Køkken og Spisekammer lagt ned i den anden Ende, hvor Præstens Udhus ogsaa findes, og hvor det var naturligt at lægge dem, naar man tog Hensyn til

Byggepladsen. Derfor er der fremkommet Forhold, som gør, at man faar Spisekammer nede i den Ende, hvor man ellers skulde have haft Stuerne. Disse Ting maa man tage i Betragtning, naar man fremfører sin Kritik. Som jeg har nævnt, kan man ikke med Vold og Magt gennemføre det, man kunde have ønsket. Min oprindelige Plan med Ulsø Præstegaard, da Tegningen kom frem, var ikke, at den skulde ligge med Gavlen til; jeg havde ønsket, at den kunde have faaet Siden til, saa kunde Forholdene være blevet nok saa gode, men jeg bøjede mig for det Krav, der kom fra Menighedsraadets Side netop om at skaffe Plads til en Gaard og en kommende Avlsbygning, og jeg mener at have handlet ret i at bøje mig for dette Krav, thi jeg tror dog ikke, nogen vil forlange, at Menighedsraadet, naar det selv afholder hver en Øres Udgift for at faa Præsteboligen opført, ikke skal have en Smule at sige over, hvordan den bliver opført, og hvordan Bygningen bliver lagt.

Det er i Virkeligheden, hvad der er at sige om dette Spørgsmaal.

Til Slut vil jeg gerne have Lov til at sige, at det har smærtet mig, at det ærede Medlem Hr. Povlsen paa et saa løst Grundlag har fremført en Kritik her uden at undersøge, om det i Virkeligheden passede. Det vilde have været en let Sag for det ærede Medlem at faa Besked paa, hvordan Forholdene i Virkeligheden laa, thi jeg gaar her i Rigsdagen hver Dag, og ved blot med et Ord at henvende sig til mig havde det ærede Medlem kunnet faa alle de Oplysninger, han ønskede. Men det ærede Medlem Hr. Povlsen har valgt en anden Fremgangsmaade, han har holdt sig til sin Bagmand og stolet paa ham, og derved er han kommet til at gaa i Vandet.

Parkov: Til den højtærede Forsvarsminister rettede jeg en Henvendelse vedrørende Adgangen for de militære Musikdirigenter til at kunne tage til Hovedstaden og dør gøre sig bekendt med moderne lødige Musik. Jeg gjorde opmærksom paa, at der fra det kongelige Teaters Side vistes Forstaaelse af dette Spørgsmaal paa den Vis, at disse Musikdirigenter, naar de meldte sig ved Teatret, fik en Billet vederlagsfrit, men jeg gjorde tillige opmærksom paa, at Rejseudgifterne og Opholdet her i Byen maatte de selv bekoste, og med deres knapt tilmaalte Lønninger — det er jo noget, man fra den højtærede Ministers Side har Kendskab til i al Almindelighed, ligesom man ogsaa har et aabent Øje for, hvor langt knapt tilmaalte Lønninger kan strække —